

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 3/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária JUDr. M. B., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 37 ods. 3 v spojení s čl. 1 prvou vetou Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 6/2010 z 22. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2010 doručená sťažnosť JUDr. R. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. M. B., s. r. o., B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 37 ods. 3 v spojení s čl. 1 prvou vetou Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 MCdo 6/2010 z 22. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva: *«Porušovateľ porušil základné práva a slobody Sťažovateľa... právoplatným rozsudkom sp. zn. 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22. septembra 2010 vo veci žalobcu... P... proti Sťažovateľovi ako Žalovanému o zaplatenie 1 957,25 EUR s príslušenstvom, ktorým rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 36/2009 zo dňa 18. mája 2009 a Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 C 160/2006 zo dňa 12. novembra 2008 a to tak, že toto dovolanie zamietol...»*

Obchodná spoločnosť S... sa žalobou podanou na Okresný súd Humenné... domáhala, aby Okresný súd zaviazal Sťažovateľa ako Žalovaného na zaplatenie sumy 1 957,25 EUR... s príslušenstvom vyplývajúcej z neuhradených faktúr za služby poskytované na základe zmluvy o pripojení uzavretej medzi ňou a Žalovaným. V priebehu konania Pôvodný žalobca postúpil predmetnú pohľadávku Žalobcovi v dôsledku čoho Okresný súd rozhodol o pripustení zmeny účastníka na strane navrhovateľa, t. j. do konania na strane navrhovateľa vstúpil Žalobca.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10C/160/2006 zo dňa 12. novembra 2008... rozhodol, že Žalovaný je povinný zaplatiť Žalobcovi sumu 1 957,25 EUR... spolu s príslušenstvom. Žalovaný sa... bránil tvrdením, že predmetnú účastnícku stanicu nepoužíval ani on, ani členovia jeho rodiny, nakoľko v rodinnom dome počas relevantného obdobia nikto nebýval. Táto skutočnosť je preukázateľná aj tým, že Sťažovateľ má dlhodobu nahlásený trvalý pobyt na inej adrese a zároveň aj fakturovanými a využívanými službami na tejto adrese trvalého pobytu Po obdržaní prvej faktúry podal Žalovaný dňa 18. novembra 2004 reklamáciu, o ktorej vybavení bol vyrozumený po uplynutí viac ako mesiaca od jej podania (28. decembra 2004), a to len formálnym listom bez presných informácií o odchádzajúcich hovoroch, dĺžkach ich trvania a tarifách. Na základe článku VII bodu 6 reklamačného poriadku Všeobecných podmienok Pôvodného žalobcu na poskytovanie „Verejnej telekomunikačnej služby ISDN“ (ďalej len „Všeobecné podmienky“), ku ktorým Žalovaný

uzavretím zmluvy o pripojení pristúpil sa reklamácia nevybavená v lehote 30 dní považuje za uznanú, t. j. Žalobca mal povinnosť ju akceptovať. Žalovaný Žalobcu prostredníctvom konajúceho súdu vyzval, aby preukázal relevantné dôkazy, ktoré by potvrdzovali reálne poskytnutie služieb na základe zmluvy o pripojení. Dôkazy, ktoré Žalovaný navrhol sa v konaní nepodarilo vykonať, nakoľko Žalobca nevedel označiť pracovníkov, ktorí vybavovali reklamáciu Žalovaného a ani poskytnúť presný zoznam odchádzajúcich hovorov za relevantné obdobie, ktorý by preukazoval reálne poskytnutie vyfaktúrovaných služieb. Okresný súd Žalovanému s odvolaním sa na túto skutočnosť vytykal, že relevantným spôsobom nepreukázal tvrdenia uvedené vo svojich výpovediach, a teda Žalobcov nárok uznal za opodstatnený...

Proti Rozsudku Okresného súdu podal Žalovaný... odvolanie, v ktorom žiadal, aby Krajský súd... napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že Žalobcov návrh v celom rozsahu zamietne...

Krajský súd... Rozsudok Okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa s názorom Okresného súdu, že Žalovaný v predmetnej právnej veci neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že z telefónnej stanice nebolo v rozhodnom čase volané. Žalovanému vytkol, že v tomto smere nepredložil a neoznačil žiadne podstatné dôkazy, ktoré by mohol súd vykonať. Svoje tvrdenie oprel o skutočnosť, že ním označené dôkazy nebolo možné z objektívnych príčin vykonať, nakoľko Žalobca záznamy o zozname hovorov z telefónnych staníc neuchováva v elektronickej evidencii dlhšie ako jeden rok po ich uskutočnení...

Žalovaný... 2. decembra 2009 podal opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania Generálneho prokurátora SR...

O Mimoriadnom dovolaní rozhodol Porušiteľ rozsudkom sp. zn. 3M Cdo 6/2010 zo dňa 22. septembra 2010... a to tak, že Mimoriadne dovolanie zamietol. Stotožnil sa s právnymi závermi súdov nižších stupňov, že Žalovaný si nesplnil svoju procesnú povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovanému vytkol, že pokiaľ chcel v konaní dosiahnuť úspech, mal prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania a na svoje tvrdenia mal označiť dôkazné prostriedky. Paradoxne však Porušiteľ v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nevykonanie dôkazov, opakovane navrhnutých Žalovaným nemalo pre predmetné konanie zásadný vyznám a bolo by nadbytočné, a preto nešlo o pochybenie na strane súdov. Podľa názoru obsiahnutého v Rozsudku Najvyššieho súdu SR si Žalovaný

v tomto smere svoju procesnú povinnosť nesplnil a preto Porušiteľ Mimoriadne dovolanie zamietol ako neopodstatnené. Porušiteľ v tejto súvislosti uvádza tzv. presúvanie dôkazného bremena. Aj Žalovaný subjekt, ktorý sa chce v konaní ubrániť, musí na podporu svojich tvrdení predložiť relevantné dôkazy.»

Sťažovateľ poukazuje na porušenie svojich práv rozsudkom najvyššieho súdu takto:

«V Rozsudku Najvyššieho súdu sa na strane 6 uvádza, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. To znamená, že účastníci konania majú jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Skutočnosť, že určitý účastník je nositeľom dôkazného bremena znamená, že ak sa ním tvrdená skutočnosť nepreukáže, má sa za to, že nenastala. Následkom nesplnenia si týchto povinností je vydanie nepriaznivého rozhodnutia pre stranu, ktorá svoje tvrdenia relevantne nepreukázala. Porušiteľ v Rozsudku Najvyššieho súdu uvádza, že „dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech“. Ďalej konštatuje, že „Žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej“. Dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností má ten účastník konania, ktorý tieto skutočnosti tvrdí. Žalobca ako nositeľ dôkazného bremena, teda povinnosti tvrdenia, s ktorou je neoddeliteľne spätá dôkazná povinnosť ako jediný dôkaz, o ktorý svoje tvrdenia oprel predložil vystavené faktúry. Vystavenie faktúry však nie je možné za dostatočný dôkaz považovať, nakoľko k jej vystaveniu mohlo dôjsť aj svojvoľne, prípadne s chybami, alebo bez reálneho poskytnutia služieb. Predstavuje len účtovný doklad a nie dodací list. S týmto názorom sa úplne stotožnil aj Generálny prokurátor SR, ktorý v Mimoriadnom dovolaní na strane 5 uviedol, že „takýto dôkaz s prihliadnutím na námietky vznesené odporcom (Sťažovateľom), ktorými spochybňoval vyúčtovanie služieb a žiadal ich vydokladovanie, nemožno považovať za dostatočný“. Žalobca bol v tomto prípade úplne zbavený zákonnej povinnosti náležite preukázať svoje tvrdenia.

Žalovanému bolo Porušiteľom a konajúcimi súdmi nižších stupňov vyčítané, že neunesol dôkazné bremeno, a teda o veci samej muselo byť rozhodnuté v jeho neprospech. Porušiteľ v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Porušiteľ Sťažovateľovi vyčíta neunesenie dôkazného bremena a neoznačenie relevantných dôkazov.

Na strane 7 Rozsudku Najvyššieho súdu SR uvádza, že „Žalovaný ale na preukázanie tohto svojho tvrdenia neoznačil žiadne dôkazy.“ Takisto Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že Sťažovateľ nepredložil žiadne podstatné dôkazy, ktoré by mohol súd vykonať. Pokiaľ teda chcel Sťažovateľ dosiahnuť priaznivý výsledok vo veci, mal podľa Porušiteľa a konajúcich súdov označiť dôkazné prostriedky na podporu svojich tvrdení.

Sťažovateľ však preukázateľne a opakovane... navrhoval, aby konajúce súdy zaviazali Žalobcu na predloženie dôkazu, ktorý by preukázal oprávnenosť nárokovanej sumy...

Je zákonnou povinnosťou súdu zaoberať sa námietkami a návrhy účastníka konania za účelom úplného zistenia skutkového stavu a odstránenia rozporov, ktoré v prebiehajúcom konaní vznikli. Práve naopak Porušiteľ uviedol, že vykonanie navrhnutého dôkazu by nemalo zásadný význam (bolo by nadbytočné), a preto k tomu nepristúpil. Rovnako sa nesprávne uspokojil s argumentom, že vykonanie navrhnutého dôkazu nebolo objektívne možné nakoľko dokumentácia sa eviduje len v trvaní jedného roka, a túto skutočnosť pripísal na škodu Žalovaného. Je logické, že Žalobca mal predsa vo svojom záujme a so zreteľom na prebiehajúci spor o zaplatenie fakturovaných súm, tieto výpisy hovorov uchovať.

V tejto súvislosti je dôležité poznamenať, že v prípade vykonania daného dôkazu by sa potvrdili skutočnosti tvrdené Sťažovateľom, preukázalo by sa neunesenie dôkazného bremena na strane Žalobcu a Sťažovateľ by dosiahol pre neho priaznivé rozhodnutie vo veci. Sťažovateľ teda zásadne nesúhlasí s právnym názorom Porušiteľa o tom, že vykonanie daného dôkazu by nemalo pre konanie zásadný význam...

Žalovaný údajne okrem iného nepreukázal, že sa v čase keď údajne došlo k využívaniu účastníckej linky dochádzalo a následne v čase doručovania faktúr nezdržoval na predmetnom mieste. Predmetnú účastnícku stanicu nepoužíval ani Žalovaný, ani členovia jeho rodiny, nakoľko v rodinnom dome počas relevantného obdobia nikto nebýval. Táto skutočnosť je preukázateľná aj tým, že Sťažovateľ má dlhodobo nahlásený trvalý pobyt na inej adrese a zároveň aj fakturovanými a využívanými službami na tejto adrese trvalého pobytu. Žalobca mal naopak preukázať, že služby na predmetnej linke boli skutočne poskytnuté bez ohľadu na to, či bolo dostatočne preukázané, že Žalovaný v tom čase v dome býval. Rozhodujúce pre predmetný spor malo byť jednoznačné preukázanie, či predmetná

užívateľská linka bola alebo nebola v danom čase skutočne využívaná (samotné vystavenie faktúr bez doloženia akýchkoľvek dôkazov zo strany Žalobcu túto skutočnosť nepreukazuje).

Porušiteľ taktiež neprihliadol na to, že Krajský súd ako súd odvolací sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal skutočnosťou, že Žalobca svojim postupom pri vybavovaní reklamácie porušil podmienky reklamácie stanovené vo Všeobecných podmienkach...

Porušiteľ... poukazuje na porušenie Sťažovateľa týkajúce sa neoznámene zmeny adresy na doručovanie, na druhej strane sa však nevysporiadal s námietkami a návrhmi Sťažovateľa týkajúcimi sa článku VII bodu 6 reklamačného poriadku totožných Všeobecných podmienok.

Toto konanie súdov opätovne preukazuje, že konajúce súdy v danom prípade nerešpektovali zásadu rovnakého postavenia účastníkov konania, keďže opakovane nerešpektovali návrhy Žalovaného na vykonanie dôkazov a nedali mu možnosť, aby sa účinne bránil. Na ťarchu Žalovaného prisúdili dôkazné bremeno o preukazovaní opaku tvrdení, ktoré Žalobca sám dôveryhodne a dostatočne nepreukázal.»

Sťažovateľ ďalej poukazuje na ďalšie porušenia všeobecných obchodných podmienok zo strany žalobcu a je toho názoru, že „Konajúce súdy nepristúpili k vyhodnoteniu všetkých predložených a navrhovaných dôkazov, nedostatočne zistili skutkový stav, nevysporiadali sa s argumentmi Sťažovateľa na základe čoho došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor (uznaníu Žalobcovho nároku). Porušiteľ teda napriek tomu, že Žalobca v priebehu celého konania nepreukázal tvrdenie o poskytnutých službách a nepreukázal nárok na žalovanú sumu, potvrdil rozhodnutia súdov nižších stupňov, čím boli porušené základné princípy občianskeho súdneho konania a základné práva Sťažovateľa.

Správne a dostatočné zistenie skutkového stavu predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu a ochrany práv. Príslušné súdy nerešpektovali zásadu rovnosti účastníkov konania, zakotvenú v Čl. 12 ods. 1 a Čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, kedy majú byť všetkým účastníkom konania dané rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Konajúce súdy nevzali do úvahy všetky skutkové tvrdenia a vo veci nezákonne rozhodli. Generálny prokurátor SR v Mimoriadnom dovolaní namieta,

že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b) OSP). O takúto procesnú vadu sa jedná aj v prípade ak súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP a toto procesné pochybenie malo za následok, že jeho rozhodnutie v predmetnej právnej veci je nesprávne. Tento nedostatok neodstránil ani Porušiteľ, práve naopak napadnuté rozhodnutia potvrdil, čím došlo k zásahu do základných práv Sťažovateľa.“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22. septembra 2010 boli porušené základné ústavné práva Sťažovateľa na:

spravodlivé súdne konanie, vyplývajúce z Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 LISTINY ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD;

súdnu a inú právnu ochranu, vyplývajúce z Čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 LISTINY ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD;

na rovnosť v konaní podľa Čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s Čl. 12 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a

na rovnosť v konaní podľa Čl. 37 ods. 3 v spojení s Čl. 1 prvá veta LISTINY ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD;

zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22. septembra 2010 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie;

priznáva Sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 C 160/2006 z 12. novembra 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 36/2009 z 18. mája 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“)

bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť sumu 58 964 Sk s príslušenstvom a na povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy súdneho konania.

Rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu potvrdený z týchto dôvodov: *„Navrhovateľ preukazoval, že odporcovi vyfakturoval poskytované služby jednotlivými faktúrami, pričom neskôr dňa 9. 2. 2005 od zmluvy o pripojení odstúpil. Iba voči jednej faktúre znejúcej na sumu 12.170,- Sk odporca podal reklamáciu, ktorá bola vybavená v jeho neprospech.*

Odporca svoju obranu založil na tom, že svoje záväzky si riadne voči navrhovateľovi plnil, služby, ktoré mu boli poskytované nepresahovali 3.000,- Sk mesačne, že predmetnú účastnícku stanicu prestal používať následne po tom, čo sa spolu s rodinou odsťahoval z predmetného rodinného domu, avšak telefónna stanica ostala zachovaná z dôvodu náhodných návštev. Reklamácia, ktorá bola vybavená zo strany navrhovateľa, bola vybavená len formálne a ostatné faktúry mu doručené neboli, pretože v predmetnom rodinnom dome nebýva.

Odvolací súd v zhode s prvostupňovým súdom bol toho názoru, že medzi účastníkmi konania došlo k riadnemu uzavretiu zmluvy o pripojení, túto zmluvu nikto z účastníkov nepoprel. Keďže táto okolnosť nebola sporná, správne pristúpil k preskúmvaniu naplnenia jednotlivých podmienok týkajúcich sa poskytovania verejnej telekomunikačnej služby. Pokiaľ odporca popieral doručenie predmetných faktúr, jeho tvrdenie mu bolo na ťarchu, pretože v zmysle všeobecných podmienok týkajúcich sa poskytovania služieb hlavne v článku 8 týkajúcich sa doručovania písomností, je užívateľ povinný každú zmenu adresy na doručovanie oznámiť spoločnosti a až do okamihu doručenia oznámenia o zmene adresy sa považuje za adresu určenú na doručovanie adresa, ktorá bola oznámená ako posledná. V prípade doručovania písomností a upomienok zasielaných prostredníctvom pošty sa považujú tieto písomnosti za doručené užívateľovi vtedy, ak zásielka nebola na pošte vyzdvihnutá v určenej odbernej lehote. V tomto smere preto tvrdenia odporcu neboli opodstatnené. Bolo len a len jeho povinnosťou spravovať sa podľa všeobecných podmienok a okolnosti súvisiace s doručovaním mu písomností, vo vzťahu k tejto telefónnej stanici, oznámiť navrhovateľovi zmenu adresy doručovania tak, aby mu tieto zásielky mohli byť úspešne doručované, navyše ak vedel, že v predmetnom rodinnom dome, v ktorom bola

telefónna stanica nebola zrušená. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že dôkazné bremeno bolo na odporcovi. Mal preukázať, že z tejto telefónnej stanice nemohlo byť volané. V tomto smere nepredložil a neoznačil žiadne podstatné dôkazy, ktoré by mohol súd vykonať. Ním označené dôkazy týkajúce sa zoznamu hovorov z tejto telefónnej stanice nebolo možné objektívne zabezpečiť v dôsledku neuchovávania záznamov dlhšie ako jeden rok. Iný dôkaz k tomuto neoznačil. V zmysle všeobecných podmienok (ktoré sa v spise nachádzajú), hlavne článku IV. bodu 11, užívateľ zodpovedá že všetky volania uskutočnené z prístupu ISDN využívané ha poskytovanie verejných komunikačných služieb bez ohľadu, na osobu, ktorá toto volanie uskutočnila a je povinný zaplatiť cenu za užívanie takto poskytovaných služieb.

Súd prvého stupňa správne vyvodil, že bolo na odporcovi preukázať svoje tvrdenia. “

Rozsudok krajského súdu napadol generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadnym dovolaním č. k. VI/2 Pz 700/09-11 z 15. marca 2010 (ďalej len „mimoriadne dovolanie“).

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom mimoriadne dovolanie zamietol.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 37 ods. 3 v spojení s čl. 1 prvou vetou listiny rozsudkom najvyššieho súdu.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 v spojení s čl. 1 prvou vetou listiny rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu označených základných práv

- nesprávnym právnym názorom najvyššieho súdu, že vykonanie dôkazu výpisom hovorov by nemalo pre prebiehajúce konanie zásadný význam,

- tým, že najvyšší súd neprihliadal na to, že krajský súd sa nezaoberal vo svojom rozsudku skutočnosťou, že žalobca porušil všeobecné obchodné podmienky pri vybavovaní

reklamácie, a tým, že neprerušil poskytovanie telekomunikačnej služby ISDN z dôvodu nezaplatenia splatnej ceny,

- tým, že vyčíta sťažovateľovi porušenie všeobecných obchodných podmienok neoznámením zmeny adresy na doručovanie a na druhej strane sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa o porušení všeobecných obchodných podmienok žalobcom, a tak nerešpektoval zásadu rovnakého zaobchádzania.

Mimoriadne dovolanie podal generálny prokurátor z dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku a odôvodnil ho takto: „*Okresný súd v Humennom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi žalovanú sumu bez toho, aby bol nárok navrhovateľa riadne, v súlade s OSP, preukázaný. Aj napriek tomu, že na túto skutočnosť odporca v konaní poukazoval a žiadal dlžnú sumu riadne vyšpecifikovať a to napríklad predložením výpisov hovorov realizovaných za fakturované obdobie, z ktorých by bolo zrejmé či a kam sa z účastníckej telefónnej stanice telefonovalo, s jeho požiadavkou na preukázanie opodstatnenosti návrhu sa Okresný súd v Humennom vôbec nezaoberal a za dôkaz preukazujúci opodstatnenosť návrhu považoval faktúry vystavené navrhovateľom.*

Zo súdneho spisu teda vyplýva, že jediným dôkazom, o ktorý navrhovateľ oprel svoje tvrdenie o existencii dlžnej sumy vo výške 58 964,- Sk sú ním vystavené faktúry. Takýto dôkaz však s prihliadnutím na námietky vznesené odporcom, ktorými spochybňoval vyúčtovanie služieb a žiadal ich vydokladovanie, nemožno považovať za dostatočný. V tejto súvislosti neobstojí aj právny názor odvolacieho súdu (č. l. 183) podľa ktorého dôkazné bremeno bolo na odporcovi a práve odporca mal preukázať, že z telefónnej stanice nemohlo byť volané. Ním požadované dôkazy t. j. výpisy hovorov nebolo možné podľa názoru odvolacieho súdu z objektívnych dôvodov zadovážiť, nakoľko ich navrhovateľ neuchováva dlhšie ako jeden rok.

V sporovom konaní platí pravidlo, že dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý tieto skutočnosti tvrdí. V prejednáwanej veci bolo preto na navrhovateľovi, aby preukázal svoje tvrdenie o existencii a opodstatnenosti uplatňovanej dlžnej sumy za služby vo výške 58 964,- Sk. Konajúce súdy mali jeho tvrdenia preukázané iba faktúrami, pričom námietky odporcu spočívajúce v spochybňovaní existenciu dlžnej sumy, ktoré odporca vnášal počas celého konania, vôbec

neboli zohľadnené. Preto za situácie, keď tvrdenia účastníkov o základe a výške navrhovateľom uplatneného nároku boli od počiatku rozporné, bolo povinnosťou súdu tieto rozpory odstrániť a za tým účelom sa zaoberať aj námietkami odporcu, ktorými požadoval, aby navrhovateľ preukázal opodstatnenosť návrhu a to predložením dokladov, z ktorých dospel k fakturovaným sumám atak posúdiť, či je daný základ návrhu na začatie konania a v akej výške. Za absurdné treba označiť tvrdenie súdu, že nakoľko výpisy z hovorov navrhovateľ archivuje iba jeden rok, je táto skutočnosť na škodu dôkazu odporcu. Naopak, ak navrhovateľ bol v spore o zaplatenie fakturovaných súm, mal práve vo svojom záujme výpisy hovorov uchovať.

Ako z vyššie uvedeného vyplýva, skutkové zistenia v danej veci nedávali okresnému súdu (a ani odvolaciemu súdu) dostatočný základ pre jeho rozhodnutie, v dôsledku čoho je konanie pred súdom postihnuté vadou spočívajúcou v porušení zákonných ustanovení o dokazovaní, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b) OSP).

Vadou konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b) OSP je najmä neúplnosť alebo nesprávnosť zistení skutkového stavu nie však z pohľadu výsledkov hodnotenia vykonaných dôkazov, ale z pohľadu postupu súdu v dôkaznom procese. O vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu veci sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súdy nepostupovali v súlade s § 120 OSP a rozhodli na základe nesprávne alebo neúplné zisteného skutkového stavu veci, a to všetko len za predpokladu, že tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Inou vadou konania v danom prípade teda skutočnosť, že rozhodnutie Okresného súdu v Humennom vychádza z nesprávne a neúplné zisteného stavu veci z dôvodu, že navrhovateľ preukázateľne neunesol dôkazné bremeno. Predmetnú vadu konania neodstránil ani odvolací súd.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, nesprávnych právnych záveroch či nedostatočnom odôvodnení záverov najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku uviedol: *«Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. s použitím § 243i ods. 2 O. s. p. vyplýva, že súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní je viazaný tak rozsahom mimoriadneho dovolania, ako aj v ňom uplatneným dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v ustanovení § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na uvedenú zákonnú povinnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým skúmal, či v konaní nedošlo k takýmto vadám. Vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli generálnym prokurátorom tvrdené a ich existencia v konaní o mimoriadnom dovolaní ani nevyšla najavo.*

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie

vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.). O procesnú vadu tejto povahy ide tiež vtedy, keď súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a jeho procesné pochybenie malo za následok, že jeho rozhodnutie vo veci je nesprávne.

Úvodom treba poukázať na to, že mimoriadne dovolanie sa netýka otázky doručenia predmetných faktúr; nenamieta sa v ňom, že závery nižších stupňov ohľadom okolností, za ktorých došlo k doručeniu predmetných faktúr žalovanému, sú nesprávne. V dôsledku toho sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o mimoriadnom dovolaní nezaoberal námietkami žalovaného o ich nedoručení, ktoré zopakoval aj vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, a (z dôvodov vysvetlených bližšie už v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu) vychádzal z toho, že uvedené faktúry boli žalovanému riadne doručené.

Podľa § 101 ods. 1 O. s. p. sú účastníci povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti a § 153 ods. 1 O. s. p.)

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich

tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O. s. p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia vtom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

V danom prípade uzavretie zmluvy o pripojení potvrdil aj žalovaný (otázka uzavretia tejto zmluvy nebola medzi nimi sporná). Žalobkyňa na preukázanie svojho tvrdenia o poskytnutí plnenia predložila súdu ako dôkaz štyri faktúry. V týchto faktúrach sú jednotlivé plnenia špecifikované jednak podľa fakturačného obdobia, druhu, jednotkovej ceny, času a množstva [napríklad vo faktúre č. 8837055419 išlo fakturačné obdobie „01. 10. 2004 - 31. 10. 2004“ s tým, že ako pravidelný poplatok (pozn. dovolacieho súdu: povinnosť platiť ktorý, má účastník až do zániku právneho vzťahu založeného zmluvou o pripojení spravidla aj v prípade, že iné služby nevyužíva) uvádza „ST ISDN Dynamik zmenou TP1“ v množstve 1, cene 649 Sk (bez DPH), ďalej ako poplatky za prevádzku sa uvádzajú „internet 0,19 tr. A“ v množstve 2, čase 3:08:59 a cene 113,80 Sk (bez DPH),

d'alej „miestne volania“ v množstve 44, čase 0:46:58 v cene 0,00 Sk, „volania na Orange“ v množstve 32, čase 0:34:36 a cene 244,20 Sk (bez DPH) a volania na „zahraničný mobil“ v množstve 31, čase 12:54:47 a cene 9 219,90 Sk (bez DPH), spolu v cene 12 170,00 Sk (s DPH)]. Na preukázanie svojho tvrdenia o nezaplatení za poskytnuté plnenia žalobkyňa predložila súdu upomienky: adresované žalovanému (napokon, skutočnosť, že nedošlo k zaplateniu sporných súm, ani nebola sporná). S poukazom na vyššie uvedený stručný výklad o bremene tvrdenia a bremene dôkazu možno konštatovať, že predložením týchto, dokladov žalobkyňa plnila povinnosť účastníka konania označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Na druhej strane žalovaný, plniac svoju povinnosť tvrdenia, uvádzal, že plnenia podľa zmluvy o pripojení (pozn. dovolacieho súdu: zrejme aj vrátane plnenia, za ktoré je účastník povinný platiť pravidelný poplatok až do zániku právneho vzťahu založeného zmluvou o pripojení) mu nemohli byť poskytnuté, lebo koncové zariadenie nebolo nikým využívané. Žalovaný ale na preukázanie tohto svojho tvrdenia neoznačil žiadne dôkazy. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v dôsledku toho správny záver súdov nižších stupňov, že žalovaný nesplnil svoju procesnú povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Na druhej strane žalovaný, plniac svoju povinnosť tvrdenia, že plnenia podľa zmluvy o pripojení (pozn. dovolacieho súdu: zrejme aj vrátane plnenia, za ktoré je účastník povinný platiť pravidelný poplatok až do zániku právneho vzťahu založeného zmluvou o pripojení) mu nemohli byť poskytnuté, lebo koncové zariadenie nebolo nikým využívané. Žalovaný ale na preukázanie tohto svojho tvrdenia neoznačil žiadne dôkazy. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v dôsledku toho správny záver súdov nižších stupňov, že žalovaný nesplnil svoju procesnú povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Generálny prokurátor namieta, že dôkaz, o ktorý žalobkyňa oprela svoje tvrdenie o existencii dlhu 58 964 Sk (žalobkyňou predložené faktúry), je nedostatočný a že súdy mali vyhovieť návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania výpisom z odchádzajúcich hovorov, lebo len tak y bolo možné zistiť, kedy a kam bolo z koncového zariadenia volané. Zo spisu vyplýva, že takýto dôkaz (z dôvodov vysvetlených už odvolacím súdom) nemohol byť

v konaní vykonaný. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu však v danom prípade nevykonanie uvedeného dôkazu nemalo zásadný význam.

So zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci treba osobitne zdôrazniť podstatu tvrdení žalovaného. Keďže argumentoval tým, že telefónne zariadenie v rozhodujúcom čase nebolo vôbec (nikým) využívané, bola bez právneho významu otázka bližšieho zisťovania; údajov evidovaných žalobkyňou o tom, kedy a kani sa z neho telefonovalo. Opodstatnený je preto záver, že z aspektu toho, čo žalovaný tvrdil, aby dosiahol zamietnutie proti nemu smerujúcej žaloby, by vykonanie dokazovania týmto dôkazom bolo v preskúmvanej veci nielen nemožné (vzhľadom na dobu, po ktorú sa podklady archivujú), ale aj nadbytočné. Pokiaľ chcel byť žalovaný v konaní úspešný, mal prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania a na svoje tvrdenia (o nevyužívaní koncového zariadenia) mal označiť dôkazné prostriedky. V uvedenom zmysle ale žalovaný procesnú povinnosť tvrdenia nesplnil.

Z dôvodov vyššie uvedených dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že generálny prokurátor neopodstatnene podal mimoriadne dovolanie argumentujúc, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho opravný prostriedok zamietol podľa § 243b ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.»

Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je veľmi podrobné, dôsledné a vyčerpávajúce a sťažovateľ neuviedol v sťažnosti žiadne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť a ústavnosť záverov najvyššieho súdu.

Z citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že tento sa podrobne a dôsledne vysporiadal s dovolacím dôvodom uvedeným generálnym prokurátorom v jeho mimoriadnom dovolaní, ktorým mal byť nesprávne a neúplne zistený stav veci, z dôvodu, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd podrobne ozrejmil teóriu dôkazného bremena, ktorú následne aplikoval na prípad sťažovateľa, a tak odôvodnil svoj názor o tom, že faktúra, ktorá obsahuje jednotlivé plnenia špecifikované podľa fakturačného obdobia,

druhu, jednotkovej ceny, času a množstva, je dostatočným dôkazom na podporu tvrdenia žalobcu o tom, že sťažovateľovi boli poskytnuté služby, za ktoré požaduje platbu, a následne aj názor o tom, že predložením výpisu hovorov by sa nepreukázalo tvrdenie sťažovateľa o tom, že koncové zariadenie nebolo nikým využívané.

S takýmto názorom najvyššieho súdu sa ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje, pričom konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne okolnosti, ktoré by tento názor spochybnili.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu rozsudok najvyššieho súdu takýmto nie je.

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv malo dôjsť tiež tým, že najvyšší súd neprihliadal na to, že krajský súd sa nezaoberal vo svojom rozsudku skutočnosťou, že žalobca porušil všeobecné obchodné podmienky pri vybavovaní reklamácie tým, že neprerušil poskytovanie telekomunikačnej služby ISDN z dôvodu nezaplatenia splatnej ceny, a tým, že vyčíta sťažovateľovi porušenie všeobecných obchodných podmienok neoznámením zmeny adresy na doručovanie, a na druhej strane sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa o porušení všeobecných obchodných podmienok žalobcom, a tak nerešpektoval zásadu rovnakého zaobchádzania. Vo vzťahu k týmto dôvodom sťažnosti ústavný súd uvádza, že najvyšší súd je rozsahom mimoriadneho dovolania viazaný. Skutočnosti uvádzané sťažovateľom neboli obsahom podaného mimoriadneho dovolania, a preto sa nimi najvyšší súd ani nemohol zaoberať.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže s obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny treba uviesť, že ustanovenie tohto článku v podstate upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Ide vlastne skôr o kompetenčné ustanovenie určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy, než o ustanovenie zakladajúce základné právo. Vo veci sťažovateľa nerozhodoval orgán verejnej správy. Je teda evidentné, že medzi uvedeným článkom ústavy, resp. listiny a sťažovateľom napadnutým rozhodnutím neexistuje žiadna relevantná súvislosť.

Z uvedeného dôvodu bolo potrebné aj v tejto časti sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011